

Tolnai 80

Bevezető gondolatok

Tolnai Ottó nyolcvanéves.

Kezdetben ez a mondat is máshogy szólt.

Nyolcvanéves lett Tolnai Ottó, így hangzott júniusban. Akkor még egy előttünk álló születésnapra készülődtünk, arra időzítve jelent volna meg ez a szám, annak eseményét ünnepelte volna.

Kezdetben a terv is más volt. Úgy képzeltük, júliusban a *Híd* kis különítménye felsorakozik Palicson a Homokvár előtt klakokban-frakkban, azaz kesztyűben-maszkban, és átnyújtja a még nyomdászagú folyóiratszámot – a kerítésen. És közben mindenki szélesen mosolyog – a szemével. És már előre örültünk, hogy a körülményekhez képest ezt is milyen jól megoldjuk majd. Aztán a születésnap elmúlt, a nyár is, nem úgy a járvány, sem a kultúrára kirótt pénzügyi karantén, amely idáig odázta a megjelenést.

Viszont már kezdetben is egy nagyon személyes számot szerettünk volna, olyan szövegekkel, amelyek nemcsak Ottóról, de Ottóhoz szólnak. Ezért Berényi Emőkével arra kértük a szerzőket, levelet írjanak, leveleket: Ottónak. Ezek az írások ma valószínűleg másként szólalnának meg, a tartós bezártság, egymástól elzártság mindannyiunk érzéseit, gondolatait átformálta. A személyesség iránti vágyunk viszont egyre nőtt eközben, úgyhogy, ha megkésve is, ha születésnap ajándék helyett karácsonyfa alá is, de időszerű ez a levélcsozor, ami nem elsősorban a születésnapost köszönti immár, de az alkotót.

Folyóiratunk évfordulóktól függetlenül tulajdonképpen bármikor ünnepelhetné Tolnai Ottót, hisz nincs más, sem ember, sem életmű, aki oly teljesen megvalósította volna, amit a *Híd* címével felvállalt.

Tolnai életműve nemcsak kultúrák közötti kapocs, ahogy az legutóbb a Petru Kârdu-díj laudációjában is elhangzott, de Tolnai időhíd, híd a valaha volt Jugoszláviába, híd egy egyszer volt sokkultúrájú Vajdaságba, sok-sok széles mellkassal lélegző kisvilágba. Híd még a huszadik századba és vissza, és híd abba az időbe, ahol van idő. Apró képernyőkre szűkült tekintetünk előtt szalagcímekben szalad a világ, ezzel szemben a Tolnai-féle tötymörgés, szöszölés, molyolás mögött megbúvó hosszútávú, nagy intenzitású figyelem azt sejteti: van idő, ha teremtünk. Ennélfogva Tolnai Ottó híd a huszonkettedik századba is, amikor is vagy mind tolnaiottók leszünk, vagy nem leszünk. Úgyhogy, drága Ottó, a legizzóbban önző szeretettel kérem, maradj soká velünk. Annyi tanulnivalónk van még tőled.

A társszerkesztő,
BAKOS Petra